

Godkännande av rambeslut om verkställighet av förverkandebeslut

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet proposition 2004/05:55 Sveriges antagande av rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande jämte en i ärendet väckt motion.

I propositionen föreslås att riksdagen skall godkänna ett inom EU upprättat utkast till rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande. Enligt rambeslutet skall ett beslut om förverkande som har beslutats av en domstol i en medlemsstat erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att något nytt beslut om förverkande behöver fattas av den staten.

Utskottet föreslår att riksdagen bifaller regeringens förslag och avslår motionen.

I ärendet finns en reservation (m) och ett särskilt yttrande (mp).

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	4
Ärendet och dess beredning.....	4
Propositionens huvudsakliga innehåll.....	5
Utskottets överväganden.....	6
Godkännande av rambeslut om verkställighet av förverkandebeslut.....	6
Rambeslutet om verkställighet av förverkandebeslut.....	6
Följdlagstiftning i propositioner om godkännande av rambeslut.....	10
Reservation.....	13
Följdlagstiftning i propositioner om rambeslut, punkt 2 (m)	13
Särskilt yttrande.....	14
Följdlagstiftning i propositioner om rambeslut, punkt 2 (mp)	14
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag.....	15
Propositionen.....	15
Följdmotion.....	15
<i>Bilaga 2</i>	
Utkast till rambeslut.....	16
<i>Bilaga 3</i>	
Utkast till uttalanden i anslutning till rambeslutet.....	42

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Godkännande av rambeslut om verkställighet av förverkandebeslut

Riksdagen godkänner det inom Europeiska unionen upprättade utkastet till rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande. Därmed bifaller riksdagen proposition 2004/05:55.

2. Följdlagstiftning i propositioner om rambeslut

Riksdagen avslår motion 2004/05:Ju30.

Reservation (m)

Stockholm den 10 mars 2005

På justitieutskottets vägnar

Johan Pehrson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Johan Pehrson (fp), Britta Lejon (s), Rolf Olsson (v), Margareta Sandgren (s), Beatrice Ask (m)¹, Lennart Nilsson (s), Helena Frisk (s), Peter Althin (kd), Jeppe Johnsson (m)², Göran Norlander (s), Torkild Strandberg (fp), Johan Linander (c), Joe Frans (s), Cecilia Magnusson (m)³, Kerstin Andersson (s), Leif Björnlod (mp) och Christer Erlandsson (s).

¹ Deltar ej under punkt 1

² Deltar ej under punkt 1

³ Deltar ej under punkt 1

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

Sommaren 2002 tog Danmark initiativ till ett utkast till ett rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande (EGT C 184, 2.8.2002, s. 8). En faktagpromemoria har upprättats över utkastet till rambeslutet (2002/03:FPM06). Initiativet baseras på de slutsatser som Europeiska rådet antog år 1999 i Tammerfors. En av dessa slutsatser är att principen om ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas rättsliga avgöranden skall bli en hörnsten i det straffrättsliga samarbetet inom unionen.

Vid ministerrådet för rättsliga och inrikes frågor den 29 april 2004 nåddes en principöverenskommelse om innehållet i rambeslutet. Överenskommelsen avser ett utkast till rambeslut som i väsentliga delar skiljer sig från det ursprungliga förslaget. Principöverenskommelsen upprepades vid ministerrådsmötet den 8 juni 2004. Till rambeslutet fogades ett utkast till intyg som skall användas i samband med framställningar om verkställighet av förverkandebeslut.

Europaparlamentet yttrade sig den 20 november 2002 över förslaget till utkast till rambeslut (EUT C 25E, 29.1.2004, s. 204). I yttrandet godkände parlamentet förslaget till rambeslut.

Utkastet till rambeslut jämte utkastet till intyg i senaste svenska versioner återfinns i *bilaga 2*. Den överenskomna texten har varit föremål för slutlig granskning av EU:s språkexperter, de s.k. juristlingvisterna. Ett utkast till uttalande från rådet i anslutning till rambeslutets antagande återfinns i *bilaga 3*.

Företrädare för Justitiedepartementet har under förhandlingsarbetet sammanträtt med justitietskottet vid ett flertal tillfällen. Vidare har justitieministern redogjort för förhandlingsarbetet och den svenska positionen vid sammanträden i EU-nämnden.

Något förslag till den lagstiftning som genomförandet av rambeslutet kräver lämnas inte i propositionen, utan där behandlas endast frågan om riksdagens godkännande av utkastet till rambeslut. I propositionen redovisar dock regeringen sin bedömning av vilken lagstiftning som rambeslutet kräver.

En promemoria om Sveriges antagande av rambeslutet har remissbehandlats. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (dnr 2004/8206/BIRS).

Propositionens huvudsakliga innehåll

Inom Europeiska unionen har ett utkast till rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande utarbetats. I propositionen föreslås att utkastet till rambeslut godkänns av riksdagen. Utkastet till rambeslut är utarbetat på initiativ av Danmark och innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut om förverkande. Enligt rambeslutet skall ett beslut om förverkande som har beslutats av en domstol i en medlemsstat erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att något nytt beslut om förverkande behöver fattas av den staten. I vissa fall skall dock verkställigheten av beslutet om förverkande kunna vägras. Rambeslutet innehåller också bestämmelser om hur den förverkade egendomen skall delas mellan de berörda medlemsstaterna.

Den tidpunkt då medlemsstaterna skall ha genomfört bestämmelserna i rambeslutet är ännu inte bestämd. I propositionen redovisas vilken lagstiftning och övrig reglering som rambeslutet kräver. Förslag till lagstiftning kommer att läggas fram vid ett senare tillfälle.

Utskottets överväganden

Godkännande av rambeslut om verkställighet av förverkandebeslut

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen godkänner utkastet till rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande. Vidare avstyrker utskottet en motion om att propositioner om godkännande av rambeslut i allmänhet även bör innehålla förslag till svensk följdlagstiftning. Jämför reservationen (m) och det särskilda yttrandet (mp).

Rambeslutet om verkställighet av förverkandebeslut

Rambeslutet syftar till att reglera samarbetet för erkännande och verkställighet av beslut om förverkande mellan myndigheter när egendom förklarats förverkad i en medlemsstat (den utfärdande staten) men finns i en annan medlemsstat (den verkställande staten). Tanken är att ingen fysisk eller juridisk person vars egendom har förverkats skall kunna undkomma verkställighet av förverkandebeslut inom EU. Ett beslut om förverkande i en medlemsstat skall i princip kunna verkställas i en annan medlemsstat utan att något nytt beslut om förverkande behöver fattas i den verkställande staten.

Parallellt med det nu aktuella rambeslutet har det inom EU även utarbetats ett rambeslut med gemensamma minimibestämmelser om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott. Det sistnämnda rambeslutet godkändes av riksdagen i oktober 2004 (prop. 2003/04:166, bet. 2004/05:JuU5, rskr. 22). Enligt det rambeslutet skall medlemsstaterna bl.a. säkerställa att det är möjligt att helt eller delvis förverka vinning och hjälpmedel som härrör från brott som kan leda till frihetsberövande i mer än ett år. Vidare skall medlemsstaterna införa regler som gör det möjligt att förverka egendom från personer som dömts för vissa särskilt allvarliga brott även om egendomen inte kan härledas till just det konkreta brottet (utvidgat förverkande).

Här kan också nämnas rambeslutet om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial. Rambeslutet, som godkändes av riksdagen i maj 2003 (prop. 2002/03:67, bet. JuU15, rskr. 169), innehåller bestämmelser som syftar till att säkerställa verkställighet av beslut om förverkande av egendom samt tillgång till bevismaterial (dvs. vad som i Sverige motsvaras av kvarstad och beslag). Bestämmelserna innebär att beslut om frysning som fattas i den medlemsstat där förundersök-

ningen pågår skall erkännas och verkställas av den medlemsstat där egendomen eller bevismaterialet finns utan att något nytt beslut behöver fattas av den verkställande staten.

I det följande redovisas några av de mer centrala bestämmelserna i det i detta ärende aktuella rambeslutet.

I *artikel 1* anges att syftet med rambeslutet är att fastställa de regler enligt vilka en medlemsstat skall erkänna och på sitt territorium verkställa ett beslut om förverkande som har utfärdats av en behörig domstol i en annan medlemsstat.

I *artikel 2* i rambeslutet anges ett antal definitioner av betydelse bl.a. för tillämpligheten av rambeslutet. Här framgår bl.a. att *beslut om förverkande*, för att omfattas av rambeslutet, skall ha beslutats av domstol efter rättegång på grund av en eller flera brottsliga handlingar och innebära ett slutligt berövande av egendomen. Med begreppet *vinning* förstås varje ekonomisk fördel av brott, och i begreppet *hjälpmedel* inbegrips all slags egendom som på något sätt, helt eller delvis, har använts eller varit avsedd att användas för att begå ett eller flera brott. Vidare anges vilken *egendom* som kan omfattas av ett beslut om förverkande för att det skall kunna verkställas i en annan medlemsstat. Här handlar det dels om vinning av ett visst brott eller värdet av denna vinning, dels om hjälpmedel för att utföra ett visst brott. Det kan också röra sig om egendom eller vinning som har förklarats förverkad till följd av tillämpning av någon av de utökade möjligheter till förverkande som anges i rambeslutet om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott. Slutligen avses egendom eller vinning som har förklarats förverkad enligt någon annan bestämmelse om utökade möjligheter till förverkande som finns i den utfärdande statens nationella lagstiftning.

Krav på dubbel straffbarhet för erkännande och verkställighet får inte uppställas om den utfärdande staten anser att gärningen som ligger till grund för förverkande motsvarar något av de brott som räknas upp i listan i *artikel 6 punkt 1*, och brottet enligt den utfärdande statens lagstiftning kan medföra ett högsta frihetsstraff på minst tre år. Rambeslutet har i denna del samma konstruktion som bl.a. rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna samt rambeslutet om verkställighet av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial. Det är också fråga om samma lista på brott som i de två nämnda rambesluten. Listan omfattar flera av de brott som regleras i brottsbalken och som kan resultera i ett förverkande (t.ex. stöld och andra tillgreppsbrott, bedrägeri, penninghäleri och andra ekonomiska oredlighetsbrott samt förfälskningsbrott). Även brott och brottstyper inom den svenska specialstraffrätten omfattas, t.ex. terroristbrott, narkotikabrott, miljöbrott och brott enligt vapenlagen. För de brott som inte omfattas av listan får den verkställande staten kräva dubbel straffbarhet och att brottet i fråga kan ge upphov till förverkande i den verkställande statens lagstiftning, för att verkställighet av beslutet om förverkande skall beviljas.

I *artikel 8* regleras de grunder som en medlemsstat får åberopa för att vägra att verkställa ett beslut om förverkande. Här kan bl.a. nämnas följande. En vägransgrund tar sikte på brister i den enskildes möjligheter att få beslutet rättssäkert prövat. Verkställighet får nämligen vägras om det intyg som skall skickas med beslutet inte anger att den dömda personen, som inte inställde sig personligen eller via ett ombud, informerades om förhandlingen eller uppgav att han eller hon inte avsåg att bestrida beslutet om förverkande. Verkställighet får vidare vägras om ett förverkande skulle stå i strid med principen om *ne bis in idem*, dvs. att ingen skall dömas två gånger för samma sak. Den verkställande staten får också vägra att verkställa förverkandebeslutet om det hänför sig till en gärning som inte motsvaras av ett brott i den verkställande staten (dvs. ett krav på dubbel straffbarhet), under förutsättning att gärningen inte faller in under de brott som räknas upp i den nyss nämnda listan i *artikel 6 punkt 1*. Gäller beslutet om förverkande ett brott som har begåtts helt eller delvis på den verkställande statens territorium eller utanför den utfärdande statens territorium och åtal inte är tillåtet för brottet i den verkställande staten när det har begåtts utanför den statens territorium, kan den verkställande staten också vägra att verkställa beslutet. I anslutning till denna vägransgrund skall definitionen i *artikel 2 h* om förbrott läsas; om de straffrättsliga förfaranden som leder fram till ett beslut om förverkande omfattar ett förbrott, inbegripet penningtvätt, skall med brott i denna vägransgrund avses ett förbrott. Genom att införa denna definition av brott undviks att verkställighet av vissa gränsöverskridande brott innefattande penningtvätt, där olika moment vidtagits i olika stater, kan vägras. Om ett förbrott begåtts i den utfärdande staten och en efterföljande penningtvätt ägt rum på den verkställande statens territorium eller någon annanstans utanför den utfärdande staten skall detta alltså inte kunna hindra verkställighet av förverkandebeslutet. I samband med antagandet av rambeslutet avser rådet att avge ett särskilt uttalande i anslutning härtill, se *bilaga 3*. Vidare får verkställighet vägras om de rättigheter som innehas av berörda parter, inklusive tredje part i god tro, enligt den verkställande statens lagstiftning gör det omöjligt att verkställa beslutet. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får dessutom vägra att verkställa ett förverkandebeslut om verkställigheten är preskriberad enligt den verkställande statens lagstiftning och beslutet avser gärningar som omfattas av den verkställande statens egen jurisdiktion.

Artikel 8 är inte helt uttömmande i fråga om vilka möjligheter en verkställande stat har att avstå från att verkställa ett beslut om förverkande. Det framgår av *artikel 1 punkt 2* att rambeslutet inte påverkar skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna och grundläggande rättsprinciperna i *artikel 6* i fördraget om Europeiska unionen. Vidare framgår av *skäl 14* i den inledande s.k. preambeln, att rambeslutet inte hindrar medlemsstaterna från att tillämpa sina konstitutionella bestämmelser om prövning i laga ordning samt förenings-, tryck- och yttrandefrihet i andra medier. I anslutning härtill avser rådet att göra ett uttalande, där det förklaras att bland de grund-

läggande rättsliga principerna som rambeslutet hänvisar till, återfinns principer om demokrati, laglighet, jämställdhet, tankefrihet, yttrandefrihet, tryckfrihet samt mötes- och föreningsfrihet, se *bilaga 3*. I *skäl 13* stadgas slutligen en rätt att vägra verkställa ett beslut om förverkande om det finns skäl att tro att beslutet har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller om personens ställning kan skadas av något av dessa skäl.

I *artikel 8 punkt 3* anges att om ett beslut om s.k. utvidgat förverkande inte omfattas av det alternativ som den verkställande staten har antagit enligt artikel 3.2 i det ovan nämnda rambeslutet om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott, skall den verkställande staten verkställa beslutet om förverkande åtminstone i den omfattning som föreskrivs i liknande fall enligt den nationella lagstiftningen. Slutligen finns enligt *artikel 8 punkt 2 g* en generell möjlighet att vägra verkställa ett beslut om förverkande om beslutet har fattats med stöd av den utfärdande statens egna regler om utökade möjligheter till förverkande, vilka inte är kopplade till eller går utöver de ovan nämnda bestämmelserna om utvidgat förverkande i rambeslutet om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott.

För samtliga vägransgrunder gäller enligt *artikel 8 punkt 4* att myndigheten i den verkställande staten skall överväga särskilt om samråd skall ske med behörig myndighet i den utfärdande staten innan ett beslut om att vägra erkänna och verkställa beslutet om förverkande fattas. För vissa av vägransgrunderna är ett sådant samrådsförfarande också obligatoriskt.

Rambeslutet innehåller även ett antal förfaranderegler. I *artikel 4* föreskrivs att ett förverkandebeslut får översändas direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, jämte ett särskilt upprättat intyg innehållande olika obligatoriska uppgifter. En förlaga till intygets utformning har intagits som bilaga till rambeslutet, se *bilaga 2*.

Enligt *artikel 7* skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten utan ytterligare formaliteter erkänna och verkställa ett beslut om förverkande som har översänts i enlighet med formkraven i rambeslutet.

Utskottet gör i fråga om riksdagens godkännande av rambeslutet följande överväganden.

Arbetet med att motverka grov och organiserad brottslighet är mycket angeläget och högt prioriterat såväl inom EU som i Sverige. Brottsligheten ger ofta upphov till stora vinster, och den kanske viktigaste drivkraften för den är just möjligheten att berika sig ekonomiskt. Ett mycket viktigt och effektivt medel för att motverka sådan brottslighet är därför att ta ifrån gärningsmännen vinningen av brotten.

Eftersom den organiserade brottsligheten i stor utsträckning också är gränsöverskridande är det särskilt angeläget att samarbeta mellan medlemsstaterna i EU, bl.a. rörande möjligheter till förverkande av vinning av brott. Genom riksdagens tidigare godkännande av rambeslutet med gemensamma

minimibestämmelser om förverkande av vinning och hjälpmedel som här rör från brott, vilket syftar till en harmonisering av den materiella lagstiftningen på området, har ett viktigt steg redan tagits mot att också underlätta möjligheterna att ta ifrån gärningsmännen vinningen av brotten. Genom antagande av det nu aktuella rambeslutet om verkställighet av sådana förverkandebeslut kan ett naturligt andra steg tas för att skapa tillräckligt kraftfulla verktyg för verkställighet av förverkandebeslut. Med stöd av rambeslutet kan förverkandebeslut effektivt verkställas även i fall då gärningsmannen har egendom eller inkomst i en annan medlemsstat eller då denne flyttat förverkad egendom dit i syfte att undgå verkställighet. Härigenom möjliggörs också i större utsträckning en likabehandling av alla dömda inom EU.

Rambeslut om ömsesidigt erkännande inom EU bygger på ett förtroende mellan medlemsstaterna, vad gäller såväl respektive stats rättssystem som myndigheternas och domstolarnas rättstillämpning. Detta förtroende är en förutsättning för att verkställighet av t.ex. beslut om förverkande skall kunna ske snabbt och effektivt. Behovet av att i vissa speciella fall ändå kunna vägra verkställighet tillgodoses enligt utskottets mening genom de vägransgrunder som uppställs i artikel 8 samt genom förekomsten av överordnade rättsprinciper vilka redovisas i de inledande skälen till rambeslutet respektive i artikel 1 punkt 2.

Utskottet anser att riksdagen bör godkänna det utkast till rambeslut om ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande på grund av brott som utarbetats inom EU. Utskottet tillstyrker således propositionen.

Följdlagstiftning i propositioner om godkännande av rambeslut

I motion Ju30 (m) tas upp en mer principiell fråga rörande riksdagens behandling av godkännande av rambeslut. Motionärerna anför att propositioner om godkännande av rambeslut inom det rättsliga området också bör innehålla förslag till svensk följdlagstiftning.

Möjligheterna att använda sig av rambeslut infördes genom Amsterdamfördraget, som trädde i kraft den 1 maj 1999. Införandet av rambeslut var ett led i strävandena att göra bl.a. det straffrättsliga samarbetet inom EU snabbare och mer effektivt. Det fanns en utbredd uppfattning bland medlemsstaterna att samarbetet på detta område inte fungerade tillräckligt bra. En orsak ansågs vara den mellanstatliga karaktären på samarbetet som bl.a. innebar att överenskommelser inom EU på det straffrättsliga området, i likhet med andra internationella överenskommelser, krävde efterföljande ratifikation av medlemsstaterna (se prop. 1997/98:58 s. 108 f.).

Formellt förändrades inte samarbetets karaktär genom möjligheterna till rambeslut. Det straffrättsliga samarbetet skulle även fortsättningsvis vara mellanstatligt. Till skillnad från tidigare folkrättsligt bindande konventioner på området blir emellertid ett rambeslut bindande för medlemsstaterna så snart det har antagits av regeringarnas företrädare i ministerrådet. Ett ram-

beslut kräver således ingen efterföljande ratifikation. Medlemsstaterna är skyldiga att se till att beslutet genomförs i enlighet med sina respektive konstitutionella bestämmelser. Det överläts åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för hur rambeslutet skall genomföras (prop. 1997/98:58 s. 118 f.).

Enligt 10 kap. 2 § regeringsformen måste regeringen inför ett rambeslut inhämta riksdagens godkännande i de fall då beslutet förutsätter att lag ändras eller upphävs eller att ny lag stiftas eller om beslutet i övrigt gäller ett ämne i vilket riksdagen skall besluta. Vidare skall regeringen även i annat fall inhämta riksdagens godkännande om beslutet är av större vikt. En lämplig tidpunkt för riksdagens godkännande är då förhandlingsläget inom EU-samarbetet är sådant att den aktuella överenskommelsen i princip är färdig (se bet. 2001/02:KU18 s. 28).

Det har visat sig att de tidsramar som gäller för antagande av ett rambeslut i regel innebär att följdlagstiftning inte hinner tas fram samt att ett traditionellt remissförfarande i vissa fall inte hinner genomföras, innan regeringen för riksdagens godkännande lägger fram ett utkast till rambeslut. Riksdagen har under senare år vid ett flertal tillfällen godkänt utkast till rambeslut utan att följdlagstiftningen samtidigt har presenterats. När detta skedde första gången under riksmötet 1999/2000 gjorde justitieutskottet ett principiellt uttalande som gick ut på att utskottet inte kunde se något avgörande skäl mot att godta ett rambeslut vid ett tillfälle och fatta beslut om lagstiftningen vid ett senare tillfälle (bet. 1999/2000:JuU20 s. 5 f.). Att avvakta med lagstiftningen borde enligt utskottet emellertid inte ske annat än när det var påkallat av de tidsramar som gällde för EU:s antagande av rambeslutet. Den i praxis godtagna ordningen att riksdagen kan godkänna ett rambeslut som ännu inte föreligger i slutligt skick har kommit till klart uttryck genom en ändring i 10 kap. 2 § regeringsformen, som trädde i kraft den 1 januari 2003. Inte heller i detta sammanhang uttalades något krav på att ett godkännande av ett utkast till rambeslut förutsätter att förslag på följdlagstiftning samtidigt läggs fram (bet. 2001/02:KU18 s. 26 f.). Konstitutionsutskottet aviserade att det – inom ramen för sin allmänna granskning av regeringsärendenas handläggning enligt 12 kap. 1 § regeringsformen – skulle granska regeringens hantering när det gäller inhämtande av riksdagens godkännande enligt 10 kap. 2 § regeringsformen inför regeringens deltagande i rambeslut på andra pelarens och tredje pelarens områden inom EU (bet. 2001/02:KU18 s. 29). En sådan granskning genomfördes under riksmötet 2002/03. Konstitutionsutskottet uttalade då att traditionellt remissförfarande skall tillämpas vid beredningen av en proposition om godkännande av rambeslut i samma utsträckning som vid lagstiftningsärenden (bet. 2002/03:KU10 s. 64). Konstitutionsutskottet insåg att de tidsramar som gäller för antagandet av en överenskommelse i ministerrådet kan medföra svårigheter för regeringen att tillämpa ett traditionellt remissförfarande. Emellertid ville konstitutionsutskottet understryka att underhandskontakter

med myndigheter kan ersätta remissbehandling av traditionellt slag endast då detta är oundgängligen påkallat av de tidsramar som gäller för EU:s antagande av en överenskommelse eller andra undantagssituationer.

I sammanhanget bör tilläggas att justitieutskottet redan före konstitutionsutskottets granskning, inom ramen för sitt uppföljningsarbete, hade gjort en motsvarande granskning på utskottets område. Granskningen omfattade alla rambeslut och beslut om tillträde till olika internationella konventioner under riksmötena 1995/96–2001/02. Utskottet kunde efter en jämförelse med senare lagstiftningsärenden konstatera att regeringen i propositioner om godkännande av rambeslut i allt väsentligt gjort en korrekt bedömning av lagstiftningsbehovet.

Utskottet behandlade motioner rörande rambeslutsprocessen senast i oktober 2004, då i det ovan nämnda betänkandet rörande godkännande av rambeslut med gemensamma minimibestämmelser rörande förverkande på grund av brott (bet. 2004/05:JuU5 s. 9 f.).

Utskottet delar motionärernas uppfattning att riksdagen skulle få ett bättre underlag för sitt ställningstagande om ärenden om godkännande av rambeslut samtidigt kunde åtföljas av ett förslag till svensk följdlagstiftning. Det har emellertid visat sig att det sällan finns tid till ett sådant förfarande inom de tidsramar som gäller för EU:s antagande av rambeslut. Att avvakta med godkännande av rambeslutet till dess att ett tillfredsställande beredningsunderlag hämtats in och ett lagförslag såvitt avser följdlagstiftning hunnit utarbetas skulle ofta innebära betydande förseningar av antagande av rambeslutet. Då antagandet kräver enhällighet skulle förseningen drabba samtliga övriga medlemsstater. Ett sådant förfarande skulle motverka syftet med institutet rambeslut, och i viss mån innebära en återgång till den ordning som gällde tidigare, före Amsterdamfördraget. En anledning till att rambeslut började användas som rättsligt instrument på det rättsliga området var just ett missnöje med denna ordning.

En avvägning måste i regel göras mellan intresset av att anta rambeslutet inom de tidsramar som ställts upp av EU och intresset av att en proposition om godkännande av rambeslut innehåller förslag till följdlagstiftning. Sverige bör inte fördröja antagandet av rambeslut annat än om det finns mycket starka skäl i det enskilda fallet.

Någon åtgärd i den nu behandlade principiella frågan torde för närvarande inte vara erforderlig. Utskottet avstyrker bifall till motion Ju30.

Reservation

Följdlagstiftning i propositioner om rambeslut, punkt 2 (m)

av Beatrice Ask (m), Jeppe Johnsson (m) och Cecilia Magnusson (m).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 2 borde ha följande lydelse:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i reservationen om att propositioner om godkännande av rambeslut även bör omfatta följdlagstiftning. Därmed bifaller riksdagen motion 2004/05:Ju30.

Ställningstagande

För att effektivt kunna bekämpa grov och organiserad brottslighet, en verksamhet som ofta är gränsöverskridande, krävs verkningfulla och relevanta verktyg. Vi välkomnar att det inom EU har utarbetats gemensamma regler som väsentligt underlättar verkställighet i en annan medlemsstat av beslut om förverkande på grund av brott.

Regeringen har emellertid återigen valt att inte samtidigt med rambeslutet lägga fram ett förslag till den lagstiftning som krävs med anledning av rambeslutet. Enligt vår mening är detta inte en acceptabel lagstiftningsteknik. Det bör vara ett krav att den lagstiftning som bedöms bli aktuell presenteras i sin helhet. Annars blir det inte möjligt att göra en bedömning av rambeslutet och vilka konsekvenser det kommer att få för den svenska lagstiftningen. Enligt vår erfarenhet är det först i samband med att det handgripliga och konkreta förslaget granskas inom ramen för den parlamentariska processen som eventuella brister eller problemområden upptäcks.

Vi är medvetna om att de tidsramar som gäller för EU:s antagande av rambeslut försvårar möjligheterna att lägga fram följdlagstiftning i samband med godkännande av rambeslut. För att riksdagen skall ges möjlighet att ta ställning till konsekvenserna av rambeslutet på nationell nivå samtidigt som man godkänner rambeslutet är emellertid ett sådant förfarande i princip nödvändigt. I detta ärende är det emellertid så att det inte ens är bestämt när medlemsstaterna skall ha genomfört bestämmelserna. Dessutom finns ett förhållandevis gediget material framtaget i förverkandefrågan. Förutsättningarna för regeringen att lägga fram förslag till följdlagstiftning borde därför ha förelegat.

Regeringen bör åläggas att i fortsättningen presentera förslag till följdlagstiftning i propositioner om godkännande av rambeslut.

Särskilt yttrande

Följdlagstiftning i propositioner om rambeslut, punkt 2 (mp)

Leif Björnlod (mp) anför:

För att riksdagen på ett tillfredsställande sätt skall kunna ta ställning till konsekvenserna av ett rambeslut bör i regel förslag till lagstiftning läggas fram samtidigt med begäran om godkännande av rambeslutet. Det är nämligen först i samband med att det konkreta förslaget till lagstiftning granskas, inom ramen för den parlamentariska processen, som eventuella brister eller problemområden i ett rambeslut bäst kan upptäckas. Jag utgår från att regeringen så långt det överhuvudtaget är möjligt ser till att presentera förslag till följdlagstiftning i propositioner om godkännande av rambeslut.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2004/05:55 Sveriges antagande av rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande:

Regeringen föreslår att riksdagen godkänner det inom Europeiska unionen upprättade utkastet till rambeslut om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande.

Följdmotion

2004/05:Ju30 av Beatrice Ask m.fl. (m):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om att propositioner om EU:s rambeslut inom det rättsliga området även bör innehålla förslag om svensk följdlagstiftning.

BILAGA 2

Utkast till rambeslut

om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31.1 a och 34.2 b, med beaktande av Konungariket Danmarks initiativ, med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och av följande skäl:

- (1) Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 betonade att principen om ömsesidigt erkännande bör utgöra hörnstenen i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen.
- (2) I punkt 51 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors framfördes att penningtvätt är en central del i den organiserade brottsligheten, att den bör utrotas varhelst den förekommer och att Europeiska rådet är fast beslutet att se till att det vidtas konkreta åtgärder för spårande, spärrande, beslag och förverkande av vinning av brott. Europeiska rådet uppmanade i detta sammanhang, i punkt 55 i slutsatserna, till tillnärmning av straffrätten och de straffrättsliga förfarandena vid penningtvätt (t.ex. spårande, spärrande och förverkande av medel).
- (3) Samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (nedan kallad "1990 års konvention"). Konventionen ålägger de parter som har undertecknat den att erkänna och verkställa beslut om förverkande från en annan part eller att inlämna en framställan till sina egna behöriga myndigheter för att erhålla ett beslut om förverkande samt att, om ett sådant beslut erhålls, verkställa detta. Parterna kan avvisa framställningar om förverkande, bl.a. när det brott som framställan gäller inte är något brott enligt den anmodade partens nationella lagstiftning eller om det brott som framställan gäller inte kan utgöra underlag för förverkande enligt den anmodade partens nationella lagstiftning.
- (4) Rådet antog den 30 november 2000 ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, i vilket högsta prioritet (åtgärderna 6 och 7) gavs till antagande av ett instrument om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på frysning av bevismaterial och egendom. Dessutom framgår det av punkt 3.3 i programmet att

syftet är att, i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande, förbättra verkställigheten i en medlemsstat av ett beslut om förverkande som avkunnats i en annan medlemsstat, bland annat när det gäller återställande till offret för en straffbar gärning, med beaktande av 1990 års konvention. För att uppnå detta syfte minskas genom detta rambeslut, inom dess tillämpningsområde, skälen till vägran av verkställighet och upphävs, bland medlemsstaterna, eventuella system för att omvandla beslutet om förverkande till ett inhemskt beslut.

- (5) I rådets rambeslut 2001/500/RIF fastställs bestämmelser om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel till och vinning av brott. Enligt det rambeslutet får medlemsstaterna inte heller göra eller vidhålla några reservationer i fråga om artikel 2 i 1990 års konvention, om brottet bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där högsta straffet är mer än ett år.
- (6) Slutligen antog rådet den 22 juli 2003 rambeslut 2003/577/RIF om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial.
- (7) Huvudsyftet för den organiserade brottsligheten är ekonomisk vinning. Effektivt förebyggande och effektiv bekämpning av den organiserade brottsligheten bör därför inriktas på spårande, spärrande, beslag och förverkande av vinning av brott. Det räcker dock inte med att garantera ömsesidigt erkännande inom Europeiska unionen av preliminära rättsliga åtgärder såsom spärrande och beslag, eftersom effektiv bekämpning av ekonomisk brottslighet dessutom kräver ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande av vinning av brott.
- (8) Syftet med detta rambeslut är att underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna om ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om förverkande av egendom, så att en medlemsstat på sitt territorium skall erkänna och verkställa beslut om förverkande som har utfärdats av en annan medlemsstats domstol som är behörig i brottmål. Detta rambeslut hänger samman med rådets rambeslut 2004/.../RIF om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott. Syftet med det rambeslutet är att säkerställa att alla medlemsstater har effektiva regler för förverkande av vinning av brott, bland annat när det gäller bevisbördan i fråga om ursprung för tillgångar vilka innehas av en person som är dömd för ett brott som har samband med organiserad brottslighet.
- (9) Samarbete mellan medlemsstaterna på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och omedelbar verkställighet av rättsliga avgöranden förutsätter förtroende för att de beslut som skall erkännas och verkställas alltid kommer att fattas i enlighet med principerna om laglighet, subsidiaritet och proportionalitet. Det

förutsätter också att de rättigheter som beviljas parterna eller berörda tredje parter i god tro kommer att bibehållas. I detta sammanhang bör lämplig hänsyn tas till att förhindra att orättmätiga anspråk från juridiska eller fysiska personer tillgodoses.

- (10) En korrekt tillämpning av detta rambeslut förutsätter nära förbindelser mellan de berörda ansvariga nationella myndigheterna, i synnerhet när det gäller samtidig verkställighet av ett beslut om förverkande i fler än en medlemsstat.
- (11) Termerna "vinning" och "hjälpmedel" som används i detta rambeslut har en tillräckligt vid definition för att i förekommande fall innefatta föremål för brottet.
- (12) Om det råder tveksamhet om var den egendom som är föremål för beslut om förverkande är belägen, bör medlemsstaterna använda alla tillgängliga medel för att korrekt kunna fastställa var egendomen finns, också med användning av alla tillgängliga informationssystem.
- (13) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud mot att vägra att förverka egendom om vilken ett beslut om förverkande har utfärdats, om det finns objektiva skäl att tro att beslutet har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.
- (14) Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.
- (15) Detta rambeslut tar inte upp återställande av egendom till dess rättmätiga ägare.
- (16) Detta rambeslut påverkar inte det ändamål för vilket medlemsstaterna använder de summor som erhålls till följd av dess tillämpning.
- (17) Detta rambeslut påverkar inte medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten enligt artikel 33 i fördraget om Europeiska unionen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1****Syfte***

1. Syftet med detta rambeslut är att fastställa de regler enligt vilka en medlemsstat skall erkänna och på sitt territorium verkställa ett beslut om förverkande som har utfärdats av en domstol som är behörig i brottmål i en annan medlemsstat.

2. Detta rambeslut innebär ingen ändring av skyldigheten att iakttä de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen, och inga skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende skall påverkas.

*Artikel 2****Definitioner***

I detta rambeslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *utfärdande stat*: den medlemsstat där en domstol har utfärdat ett beslut om förverkande i samband med ett straffrättsligt förfarande.

b) *verkställande stat*: den medlemsstat till vilken ett beslut om förverkande har överförts för verkställighet.

c) *beslut om förverkande*: sådant slutligt straff eller sådan slutlig åtgärd som beslutas av domstol efter rättegång på grund av en eller flera brottsliga handlingar som innebär slutligt berövande av egendom.

d) *egendom*: varje form av egendom, materiell eller immateriell, lös eller fast, samt juridiska handlingar eller urkunder som styrker äganderätt eller annan rätt till sådan egendom, som enligt beslut av domstolen i den utfärdande staten

i) utgör vinning av ett brott eller motsvarande som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning,

ii) utgör hjälpmedel för ett sådant brott,

iii) kan förklaras förverkade till följd av tillämpningen i den utfärdande staten av någon av de utökade möjligheterna till förverkande som anges i artikel 3.1 och 3.2 i rambeslut 2004/.../RIF, eller

iv) kan förklaras förverkade enligt någon annan bestämmelse om utökade möjligheter till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning.

e) *vinning*: varje ekonomisk fördel av brott. Den kan bestå av alla former av egendom.

f) *hjälpmedel*: all slags egendom som på något sätt, helt eller delvis, använts eller varit avsedd att användas för att begå ett eller flera brott.

g) *kulturföremål som ingår i det nationella kulturarvet* skall definieras i enlighet med artikel 1.1 i direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olagligt förts bort från en medlemsstats territorium.

h) om de straffrättsliga förfaranden som leder fram till ett beslut om förverkande omfattar ett förbrott, inbegripet penningtvätt, skall med "brott" enligt artikel 8.2 f avses ett förbrott.

Artikel 3

Fastställande av behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som enligt nationell lag är behöriga enligt detta rambeslut, när medlemsstaten är

– utfärdande stat, eller

– verkställande stat.

2. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 4.1 och 4.2 får varje medlemsstat, om organisationen av dess interna system gör det nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter till att ansvara för administrativ översändning och mottagning av beslut om förverkande och bistå de behöriga myndigheterna.

3. Rådets generalsekretariat skall hålla de erhållna underrättelserna tillgängliga för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikel 4

Översändande av beslut om förverkande

1. Ett beslut om förverkande får, om beslutet om förverkande avser ett penningbelopp, översändas, tillsammans med det intyg som avses i punkt 2, till den behöriga myndigheten i en medlemsstat i vilken den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att den fysiska eller juridiska person mot vilken ett beslut om förverkande har utfärdats har egendom eller inkomster.

Om beslutet om förverkande avser specifik egendom får beslutet om förverkande och intyget översändas till den behöriga myndigheten i en medlemsstat i vilken den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen.

Om det saknas tillräckliga skäl för att den utfärdande staten skall kunna fastställa till vilken medlemsstat beslutet om förverkande skall

översändas, kan detta överföras till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den fysiska eller juridiska person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats normalt är bosatt respektive har sitt registrerade säte.

2. Beslutet om förverkande eller en bestyrkt avskrift av detta, skall tillsammans med intyget översändas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande staten kan fastställa äktheten. Beslutet om förverkande i original, eller en bestyrkt avskrift av detta, och intyget i original skall översändas till den verkställande staten, om den kräver detta. Allt informationsutbyte skall också ske direkt mellan de berörda myndigheterna.

3. Intyget skall undertecknas och riktigheten i dess innehåll intygas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

4. Om den myndighet som är behörig att verkställa beslutet om förverkande inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, skall denna vidta alla nödvändiga efterforskningar, inklusive via kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverket, för att erhålla informationen från den verkställande staten.

5. Om en myndighet i den verkställande staten mottar ett beslut om förverkande och inte är behörig att erkänna det och vidta de åtgärder som krävs för att det skall verkställas, skall den *ex officio* översända beslutet till den behöriga myndigheten och därefter underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

Artikel 5

Översändande av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater

1. Med förbehåll för punkterna 2 och 3 får ett beslut om förverkande endast översändas i enlighet med artikel 4 till en verkställande stat åt gången.

2. Ett beslut om förverkande som avser specifik egendom får översändas till flera än en verkställande stat åt gången om

– den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att olika delar av den egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägna i olika verkställande stater, eller

– förverkandet av en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande medför åtgärder i mer än en verkställande stat, eller

– den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen i en av två eller fler angivna verkställande stater.

3. Ett beslut om förverkande som avser ett penningbelopp får översändas till flera än en verkställande stat åt gången om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten bedömer att det finns ett specifikt behov att göra det, till exempel om

– egendomen i fråga inte har frysts i enlighet med rådets rambeslut 2004/.../RIF om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial, eller

– värdet på den egendom som får förverkas i den utfärdande staten och ytterligare en verkställande stat förmodligen inte räcker för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om förverkande.

Artikel 6

Brott

1. Om de gärningar som föranleder beslutet om förverkande utgör ett eller flera av följande brott, enligt den utfärdande statens lagstiftning, och de i den utfärdande staten medför ett högsta frihetsstraff på minst 3 år, skall ett beslut om förverkande verkställas utan kontroll av dubbel straffbarhet:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängmedel.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som skadar Europeiska gemenskapernas finansiella intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.

- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

2. Rådet kan när som helst med enhällighet, och efter att ha hört Europaparlamentet enligt villkoren i artikel 39.1 i EU fördraget, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1. Rådet skall på grundval av den rapport som kommissionen lägger fram i enlighet med artikel 22 överväga om förteckningen skall utvidgas eller ändras.

3. I andra fall än de som anges i punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande och verkställighet av ett beslut om förverkande bero på om de gärningar som föranleder beslutet om förverkande utgör ett brott som ger möjlighet till förverkande enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottets beskaffenhet eller brottsrubriceringen enligt den utfärdande statens lagstiftning.

Artikel 7

Erkännande och verkställighet

1. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall utan ytterligare formaliteter erkänna ett beslut om förverkande som har översänts i enlighet med artiklarna 4 och 5 och skyndsamt vidta alla de åtgärder som krävs för att verkställa det, såvida inte de behöriga myndigheterna beslutar att åberopa något av de skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 8 eller något av de skäl till uppskov av verkställigheten som anges i artikel 10.

2. Om en framställan om förverkande rör en viss specifik egendom, får de behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande medlemsstaten, om det föreskrivs i dessa staters lagstiftning, träffa överenskommelse om att den verkställande staten kan verkställa förverkandet i form av ett krav om inbetalning av ett penningbelopp som motsvarar värdet av denna egendom.

3. Om ett beslut om förverkande avser en penningbelopp skall de behöriga myndigheterna i den verkställande staten, om betalning inte erhålls, verkställa beslutet om förverkande i enlighet med punkt 1 på all egendom som finns att tillgå för detta.

4. Om ett beslut om förverkande avser ett penningbelopp, skall de behöriga myndigheterna i den verkställande staten om nödvändigt räkna

om det förverkade beloppet till den verkställande statens valuta till den växelkurs som rådde när beslutet om förverkande utfärdades.

5. Varje medlemsstat får genom en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat förklara att dess behöriga myndigheter inte kommer att erkänna och verkställa beslut om förverkande, om beslutet utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iv. Alla sådana förklaringar får dras tillbaka vid vilken tidpunkt som helst.

Artikel 8

Skäl för att vägra erkännande eller verkställighet

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna och verkställa beslutet, om det intyg som avses i artikel 4 saknas, är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet.

2. Den behöriga rättsliga myndigheten i den verkställande staten, så som den definieras i den statens lagstiftning, får dessutom vägra att erkänna och verkställa beslutet om förverkande, om det fastställs att

a) verkställande av beslutet om förverkande skulle stå i strid med *ne bis in idem*-principen,

b) i något av de fall som anges i artikel 6.3, den gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande inte utgör ett brott som ger möjlighet till förverkande enligt lagen i den verkställande staten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får emellertid verkställigheten av ett beslut om förverkande inte vägras av det skälet att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller andra avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning,

c) det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet eller privilegier som skulle förhindra verkställigheten av ett nationellt beslut om förverkande av egendomen i fråga,

d) de rättigheter som innehas av berörda parter, inklusive tredje part i god tro, enligt den verkställande statens lagstiftning gör det omöjligt att verkställa beslutet om förverkande, inklusive när detta är en konsekvens av tillämpningen av rättsmedel i enlighet med artikel 9,

e) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 4.2, inte inställde sig personligen och inte heller företrädades av ett ombud vid det förfarande som ledde till beslutet om förverkande, såvida inte intyget fastställer att personen personligen eller genom sin enligt nationell lagstiftning behörige företrädare informerades om förfarandet enligt den utfärdande statens lagstiftning, eller att personen har meddelat att han/hon inte bestrider beslutet om förverkande,

f) beslutet om förverkande är grundat på straffrättsliga förfaranden med avseende på brott som

– enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis anses ha begåtts inom dess territorium eller på en plats som är likvärdig med dess territorium, eller

– begicks utanför den utfärdande statens territorium och det enligt den verkställande statens lagstiftning inte är möjligt att inleda rättsliga förfaranden med avseende på sådana brott om de begås utanför dess territorium,

g) beslutet om förverkande, i enlighet med vad denna myndighet har funnit, utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iv,

h) verkställigheten av beslutet har preskriberats enligt lagen i den verkställande staten, under förutsättning att gärningarna omfattas av den statens behörighet enligt dess egen strafflagstiftning.

3. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har funnit att

– beslutet om förverkande utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iii och

– beslutet om förverkande faller utanför räckvidden av det alternativ som den verkställande staten har antagit enligt artikel 3.2 i rambeslut 2004/.../RIF.

skall den verkställa beslutet om förverkande åtminstone i den omfattning som föreskrivs i liknande fall enligt den nationella lagstiftningen.

4. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall särskilt överväga att på lämpligt sätt samråda med de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten innan de beslutar att inte erkänna och verkställa ett beslut om förverkande enligt punkt 2 eller att begränsa verkställigheten enligt punkt 3. Samråd är obligatoriskt då beslutet sannolikt kommer att grunda sig på

– punkt 1,

– punkt 2 a, 2 e, 2 f eller 2 g,

– punkt 2 d och det inte ges någon information enligt artikel 9.3, eller

– punkt 3.

5. Om det är omöjligt att verkställa beslutet om förverkande, på grund av att den egendom som skall förverkas redan har förverkats, försvunnit, förstörts, inte kan återfinnas på den plats som anges i intyget eller platsen där egendomen finns inte har angetts tillräckligt exakt, trots att den utfärdande staten konsulterats, skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten underrättas utan dröjsmål.

Artikel 9

Rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet

1. Varje medlemsstat skall införa nödvändiga bestämmelser för att se till att alla berörda parter, inbegripet tredje part i god tro, har tillgång till rättsmedel mot erkännande och verkställighet av ett beslut om förverkande i enlighet med artikel 7 i syfte att bevara hans eller hennes rättigheter. Talan skall väckas vid en domstol i den verkställande staten i enlighet med den statens nationella lagstiftning. Talan får ha suspensiv effekt enligt lagen i den verkställande staten.
2. Grunden för utfärdande av beslutet om förverkande får inte prövas vid en domstol i den verkställande staten.
3. Om talan väcks vid en domstol i den verkställande staten skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten underrättas om detta.

Artikel 10

Uppskov av verkställigheten

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får uppskjuta verkställigheten av ett beslut om förverkande som har överlämnats i enlighet med artiklarna 4 och 5
 - a) om den när det gäller ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp anser att det finns risk för att det sammanlagda värdet av verkställigheten kommer att överstiga det belopp som anges i beslutet om förverkande på grund av samtidig verkställighet av beslutet om förverkande i fler än en medlemsstat, eller
 - b) i fråga om de rättsmedel som avses i artikel 9, eller
 - c) om verkställigheten kan skada en pågående brottsutredning eller ett förfarande, fram till en tidpunkt som anses lämplig, eller
 - d) i fall där det anses nödvändigt att helt eller delvis översätta beslutet om förverkande, under den tid som är nödvändig för översättningen på den verkställande statens bekostnad, eller
 - e) i fall där egendomen redan omfattas av förfaranden om förverkande i den verkställande staten.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall under uppskovet vidta alla åtgärder som den skulle vidta i ett liknande inhemskt fall för att undvika att egendomen inte längre står till förfogande för verkställighet av beslutet om förverkande.

3. Vid uppskov enligt punkt 1 a skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omedelbart underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, och den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 14.3.

4. När det gäller de fall som anges i punkterna 1 b, 1 c, 1 d och 1 e skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omgående lämna rapport till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om uppskovet av verkställigheten, inklusive skälen för uppskovet och om möjligt uppgift om hur långt uppskovet väntas bli, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

Så snart det inte längre finns något skäl för uppskovet, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omgående vidta de åtgärder som är nödvändiga för att verkställa beslutet om förverkande och underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

Artikel 11

Flera beslut om förverkande

Om de behöriga myndigheterna i den verkställande staten handlägger

- två eller flera beslut om förverkande avseende ett penningbelopp mot samma fysiska eller juridiska person och den berörda personen inte har tillräckligt med resurser i den verkställande staten för att alla beslut skall kunna verkställas, eller

- två eller flera beslut om förverkande avseende samma specifika egendom,

skall beslutet om vilken eller vilka av framställningarna som skall verkställas fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande staten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten, med vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, vilka kan omfatta förekomsten av frysta tillgångar, brottets relativa svårighetsgrad och platsen för dess förövande samt datum för respektive beslut och tidpunkt då respektive beslut översändes.

Artikel 12

Tillämplig lag för verkställighet

1. Om inte annat föreskrivs i punkt 3 skall verkställigheten av beslutet om förverkande regleras av lagen i den verkställande staten, och dess

myndigheter skall ha exklusiv behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och om alla åtgärder i samband härmed.

2. Om den berörda personen kan lämna bevis på att förverkande helt eller delvis skett i någon stat, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på lämpligt sätt. Vid förverkande av vinning skall varje del av beloppet som drivits in enligt beslutet om förverkande i en annan stat än den verkställande staten i sin helhet dras av från det belopp som skall drivas in i den verkställande staten.

3. Ett beslut om förverkande mot en juridisk person skall verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.

4. Den verkställande staten får inte föreskriva åtgärder som alternativ till beslutet om förverkande, inklusive frihetsstraff eller någon annan åtgärd som begränsar en persons frihet till följd av översändande enligt artiklarna 4 och 5, såvida inte den utfärdande staten har samtyckt till detta.

Artikel 13

Amnesti, nåd, omprövning av beslut om förverkande

1. Amnesti och nåd får beviljas av både den utfärdande staten och den verkställande staten.

2. Endast den utfärdande staten får fatta beslut om en ansökan om omprövning av beslutet om förverkande.

Artikel 14

Följder av översändande av beslut om förverkande

1. Översändandet av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater i enlighet med artiklarna 4 och 5 begränsar inte den utfärdande statens rätt att själv verkställa beslutet om förverkande.

2. Om ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp översänds till en eller flera verkställande stater får det sammanlagda värde som härrör från verkställigheten inte överstiga det högsta belopp som anges i beslutet om förverkande.

3. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall därför omedelbart underrätta den behöriga myndigheten i varje berörd verkställande stat på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning

a) om den anser att det finns risk för att verkställighet utöver det högsta beloppet kan äga rum, till exempel på grundval av information som den erhållit från en verkställande stat i enlighet med artikel 10.3. Om artikel 10.1 a tillämpas skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten

så snart som möjligt underrätta den behöriga myndigheten i den verkställande staten om risken har upphört,

b) om beslutet om förverkande helt eller delvis har verkställts i den utfärdande staten eller i en annan verkställande stat. Det belopp beträffande vilket beslutet om förverkande ännu inte har verkställts skall specificeras,

c) om en myndighet i den utfärdande staten, efter det att ett beslut om förverkande har översänts i enlighet med artiklarna 4 och 5, mottar ett penningbelopp som den berörda personen har betalat frivilligt med avseende på beslutet om förverkande. Artikel 12.2 skall tillämpas.

Artikel 15

Inställande av verkställighet

Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning skall dras tillbaka från den verkställande staten. Den verkställande staten skall inställa verkställigheten av beslutet, så snart som den erhåller information från den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om ett sådant beslut eller en sådan åtgärd.

Artikel 16

Förfogande över förverkad egendom

1. Den verkställande staten skall fördela de penningbelopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande enligt följande:

a) Om det belopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande understiger 10 000 EUR eller motsvarande belopp skall detta tillfalla den verkställande staten.

b) I samtliga övriga fall skall 50 % av det belopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande överföras av den verkställande staten till den utfärdande staten.

2. Annan egendom än penningbelopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande skall förfogas över på ett av följande sätt som den verkställande staten själv bestämmer:

a) Egendomen får säljas. I detta fall skall intäkterna från försäljningen fördelas i enlighet med punkt 1.

b) Egendomen får överföras till den utfärdande staten. Om beslutet om förverkande omfattar ett penningbelopp får egendomen endast överföras till den utfärdande staten när denna stat har gett sitt samtycke.

c) Om det inte är möjligt att tillämpa led a eller b, får egendomen förfogas över på något annat sätt i enlighet med den verkställande statens nationella lagstiftning.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 behöver den verkställande staten inte sälja eller återlämna specifika föremål som omfattas av beslutet om förverkande vilka utgörs av kulturföremål som ingår i den statens nationella kulturarv.

4. Punkterna 1, 2 och 3 skall tillämpas om inget annat överenskommit mellan den utfärdande staten och den verkställande staten.

Artikel 17

Information om resultatet av verkställigheten

Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning,

a) om översändande av beslutet om förverkande till den behöriga myndigheten enligt artikel 4.5,

b) om varje beslut om att inte erkänna beslutet om förverkande samt skälen till beslutet,

c) om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts av de skäl som anges i artikel 10, artikel 12.1 och 12.2 eller artikel 13.1,

d) så snart som beslutet har verkställts,

e) om tillämpning av alternativa åtgärder enligt artikel 12.4.

Artikel 18

Ersättning

1. Om den verkställande staten enligt sin lagstiftning är ansvarig för skada, som orsakats någon av de parter som avses i artikel 9 på grund av verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till denna enligt artiklarna 4 och 5 skall den utfärdande staten, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.2, ersätta den verkställande staten eventuella skadeståndsbelopp som betalats ut i enlighet med detta ansvar till nämnda part, såvida inte skadan eller någon del av den uteslutande beror på den verkställande statens agerande.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av medlemsstaternas lagstiftning om fysiska eller juridiska personers anspråk på skadeersättning.

Artikel 19
Språk

1. Intyget skall översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten.
2. Varje medlemsstat får vid antagandet av detta rambeslut eller vid en senare tidpunkt, genom en förklaring som deponeras hos rådets generalsekretariat, förklara att den kommer att godta en översättning till ett eller flera av de övriga officiella språken vid Europeiska gemenskapernas institutioner.

Artikel 20
Kostnader

1. Om inte annat föreskrivs i artikel 16, får medlemsstaterna inte avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut.
2. Om den verkställande staten har haft kostnader som den anser vara stora eller exceptionella, får den lägga fram ett förslag för den utfärdande staten om att dessa kostnader skall delas. Den utfärdande staten skall beakta varje sådant förslag på grundval av detaljerade specifikationer från den verkställande staten.

Artikel 21
Förhållandet till andra avtal och överenskommelser

Detta rambeslut påverkar inte tillämpningen av bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna i den mån som sådana avtal och överenskommelser bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfaranden för att verkställa beslut om förverkande.

Artikel 22
Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den ...*.
2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. På grundval av en rapport som kommissionen utarbetar med hjälp av denna information skall rådet senast den ...** bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt bestämmelserna i detta rambeslut.
3. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de förklaringar som görs i enlighet med artiklarna 7.5 och 19.2.

4. En medlemsstat som erfarit upprepade svårigheter eller bristande verksamhet från en annan medlemsstats sida när det gäller ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om förverkande, utan att detta har lösts genom bilaterala samråd, får underrätta rådet för en utvärdering av detta rambesluts genomförande på medlemsstatsnivå.

5. Medlemsstaterna skall, som verkställande stater, i början av varje kalenderår informera rådet och kommissionen om antalet fall i vilka artikel 17 b har tillämpats och en sammanfattning av skälen till detta.

Senast den ...* skall kommissionen upprätta en rapport på grundval av mottagen information tillsammans med eventuella initiativ som den anser lämpliga.

Artikel 23
Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning.

Utkast till intyg

enligt artikel 4 i rådets rambeslut 2004/.../RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande

a) Utfärdande och verkställande stat

Utfärdande stat:
Verkställande stat:

b) Den domstol som har utfärdat beslutet om förverkande:

Officiellt namn:
Adress:
Ärendebeteckning:
Tfn: (landsnummer) (riktnummer)
Fax: (landsnummer) (riktnummer)
E-post (om sådan finns):
Språk för kontakter med domstolen:
Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för att få ytterligare information för verkställighet av beslutet om förverkande eller i förekommande fall för att samordna verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till två eller fler verkställande stater, eller för att till den utfärdande staten överföra belopp eller egendom som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

c) Behörig myndighet för verkställighet av ett beslut om förverkande i den utfärdande staten (om denna myndighet är en annan än den domstol som anges i led b):

Officiellt namn:
Adress:
Tfn: (landsnummer) (riktnummer)
Fax: (landsnummer) (riktnummer)
E-post (om sådan finns):
Språk för kontakter med den för verkställighet behöriga myndigheten:
Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för att få ytterligare information för verkställighet av beslutet om förverkande eller i förekommande fall för att samordna verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till två eller fler verkställande stater, eller för att till den utfärdande staten överföra belopp eller egendom som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

d) Central myndighet med ansvar för administrativ översändning och mottagande av beslut om förverkande i den utfärdande staten:

Namn på den centrala myndigheten:

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

Adress

Ärendebeteckning:

Tfn: (landsnummer) (riktnummer)

Fax: (landsnummer) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

e) Den myndighet/de myndigheter som kan kontaktas (om led c och/eller d har fyllts i):

Myndighet enligt b:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt c:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt d:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

- f) Om beslutet om förverkande är en uppföljning av ett beslut om frysning som översänts till den verkställande staten enligt rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställande i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial skall nödvändiga uppgifter för att identifiera frysningsbeslutet lämnas (datum för utfärdande och överföring av beslutet om frysning, myndighet som beslutet översänts till, i förekommande fall referensnummer):**

g) Om beslutet om förverkande har översänts till mer än en verkställande stat, lämna följande upplysningar:

1. Beslutet om förverkande har översänts till annan verkställande stat/stater (land och myndighet) enligt följande:
2. Beslutet om förverkande har översänts till mer än en verkställande stat av följande skäl (markera relevant ruta):

2.1. Beslutet om förverkande avser en eller flera specifika delar av en egendom:

Olika specifika delar av den egendom som omfattas av beslutet om förverkande antas vara belägna i olika verkställande stater. Förverkandet av en specifik del av en egendom medför åtgärder i mer än en verkställande stat.
En specifik del av en egendom som omfattas av beslutet om förverkande antas vara belägen i en av två eller fler angivna verkställande stater.

2.2. Beslutet om förverkande avser ett penningbelopp:

Egendomen i fråga har inte frysts i enlighet med rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial.

Värdet på den egendom som får förverkas i den utfärdande staten och ytterligare en verkställande stat räcker förmodligen inte för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om förverkande.

Andra skäl (specificera):

h) Uppgifter om fysisk eller juridisk person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats:

1. Fysisk person

Namn:

Samtliga förnamn:

Flicknamn, i tillämpliga fall:

Alias, i tillämpliga fall:

Kön:

Nationalitet:

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer (om möjligt):

Födelsedatum:

Födelseort:

Senaste kända adress:

Språk som personen förstår (om detta/dessa är känt/kända):

1.1 Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta)

- a) – Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den person mot vilken beslutet om förverkande har utfärdats har egendom eller inkomst i den verkställande staten.

Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att personen har egendom/inkomst:

Beskrivning av personens egendom/inkomstkälla:

Lokaliseringsuppgifter om personens egendom/inkomstkälla (om okänd, senast kända lokalisering):

- b) – Det finns inga rimliga skäl enligt led a som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får sändas, men den person som är föremål för beslutet normalt har hemvist i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Normal hemvist i den verkställande staten:

1.2 Om beslutet om förverkande rör specifik egendom:

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) – Den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten (se punkt i).
- b) – Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den specifika egendom eller del av denna som omfattas av beslutet om förverkande är lokaliserad i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten:

- c) – Det finns inga rimliga skäl enligt led b som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får sändas, men den person som är föremål för beslutet normalt har hemvist i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Normal hemvist i den verkställande staten:

2. Juridisk person

Namn:

Form av juridisk person:

Registreringsnummer (om sådant finns):

Registrerat säte (om sådant finns):

Den juridiska personens adress:

2.1 Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp:

Beslutet översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) – Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den juridiska person som är föremål för beslutet har egendom eller inkomst i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den juridiska personen har egendom/inkomst:

Beskrivning av den juridiska personens egendom/inkomstkälla:

Lokaliseringssuppgifter om den juridiska personens egendom/inkomstkälla (om okänd, senast kända lokalisering):

- b) Det finns inga rimliga skäl enligt led a som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får översändas, men den juridiska person som är föremål för beslutet har sitt registrerade säte i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Registrerat säte i den verkställande staten:

2.2 Om beslutet om förverkande omfattar specifik egendom:

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) Den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten, se punkt i.
- b) Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den specifika egendom eller del av denna som omfattas av beslutet är lokaliserad i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten:

- c) Det finns inga rimliga skäl enligt led b som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får översändas men den juridiska person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats har sitt registrerade säte i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Registrerat säte i den verkställande staten:

i) **Beslutet om förverkande**

Beslutet om förverkande utfärdades den (datum):

Beslutet blev slutgiltigt den (datum):

Beslutets referensnummer (om sådant finns):

1. Uppgifter angående beslutet om förverkande

- 1.1 Ange (genom att markera i relevant(a) ruta/rutor) om beslutet om förverkande omfattar ett penningbelopp

Det belopp som skall förverkas i den verkställande staten med angivande av valuta (i siffror och ord):

Det sammanlagda beloppet enligt beslutet om förverkande med angivande av valuta (i siffror och ord):

specifik egendom eller del/delar av denna

Beskrivning av egendomen:

Lokalisering av egendomen (om okänd, senast kända lokalisering).

Om förverkandet av egendomen medför åtgärder i mer än en verkställande stat, beskrivning av vilka åtgärder som skall vidtas:

- 1.2 Domstolen har beslutat att egendomen (markera relevant(a) ruta/rutor):
- i) utgör vinning av ett brott eller motsvarande som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning
 - ii) utgör hjälpmedel för ett sådant brott
 - iii) har förklarats förverkad till följd av tillämpningen i den utfärdande staten av de utökade möjligheterna till förverkande enligt beskrivning i led a, b och c. Grunden för beslutet är att domstolen på grundval av specifika sakförhållanden är fullständigt övertygad om att egendomen i fråga härrör från
 - a) den dömda personens brottsliga verksamhet under en period som föregår domen för brottet i fråga och som anses rimlig av domstolen med tanke på omständigheterna i det särskilda fallet, eller
 - b) den dömda personens liknande brottsliga verksamhet under en period som föregår domen för brottet i fråga och som anses rimlig av domstolen med tanke på omständigheterna i det särskilda fallet, eller
 - c) den dömda personens brottsliga verksamhet och det har fastställts att värdet av egendomen inte står i proportion till den dömda personens lagligen förvärvade inkomst.
 - iv) har förklarats förverkad enligt någon annan bestämmelse som avser utökade möjligheter till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning.

Om det rör sig om två eller fler kategorier av förverkande, lämna uppgifter om vilken egendom som förverkats i förhållande till varje kategori:

2. Information om det eller de brott som ledde till beslutet om förverkande:

- 2.1 En sammanfattning av fakta och beskrivning av omständigheterna under vilka det eller de brott begicks som ledde till beslutet om förverkande, inklusive tid och plats:
- 2.2 Beskaffenhet och brottsrubricering för de(t) brott som ledde till beslutet om förverkande samt den tillämpliga bestämmelse/lag som beslutet grundar sig på:
- 2.3 Ange i förekommande fall ett eller flera av följande brott som brottet eller brotten under punkt 2.2 hänför sig till, om brottet eller brotten i den utfärdande staten medför ett högsta frihetsstraff på minst 3 år (markera relevant(a) ruta/rutor):

Deltagande i en kriminell organisation.
Terrorism.
Människohandel.
Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
Korruption.
Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
Tvätt av vinning av brott.
Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
IT-brottslighet.
Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
Mord, grov misshandel.
Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
Rasism och främlingsfientlighet.
Organiserad stöld eller väpnat rån.
Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
Svindleri.
Beskyddarverksamhet och utpressning.
Förfalskning och piratkopiering.
Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
Förfalskning av betalningsmedel.
Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
Handel med stulna fordon.
Våldtäkt.
Mordbrand.
Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
Kapning av flygplan eller fartyg.
Sabotage.

- 2.4 Om de(t) brott som ledde till beslutet om förverkande under punkt 2.2 ovan inte omfattas av punkt 2.3, ge en fullständig beskrivning av ifrågakvarande brott (denna bör omfatta den brottsliga verksamheten i fråga (i motsats till exempelvis brottsrubriceringar)):

j) Förfarande som ledde till beslutet om förverkande

Ange följande avseende det förfarande som ledde till beslutet om förverkande (sätt kryss i relevant ruta eller rutor):

- a) Den berörda personen inställde sig personligen vid förfarandet.
- b) Den berörda personen inställde sig inte personligen vid förfarandet men företräddes av ett ombud.
- c) Den berörda personen inställde sig inte personligen vid förfarandet och företräddes inte av ett ombud. Det bekräftas att personen informerades personligen, eller genom en enligt nationell lagstiftning behörig företrädare, om förfarandet i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, eller personen har uppgivit att han/hon inte bestrider beslutet om förverkande.

k) Omvandling och överföring av egendom

1. Om beslutet om förverkande rör specifik egendom, ange om den utfärdande staten tillåter att förverkandet i den verkställande staten verkställs i form av ett krav om inbetalning av ett penningbelopp som motsvarar värdet av denna egendom.

Ja
Nej

2. Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp, ange huruvida annan egendom än pengar som erhålls från verkställandet av beslutet om förverkande kan överföras till den utfärdande staten.

Ja
Nej

l) Alternativa åtgärder, inklusive frihetsberövande påföljder

1. Ange om den utfärdande staten medger att den verkställande staten tillämpar alternativa åtgärder, om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa beslutet om förverkande:

Ja
Nej

2. Om ja, ange vilka åtgärder som kan tillämpas (beskaffenhet och maximistraff):

Frihetsberövande. Maximitid:
Samhällstjänst (eller motsvarande). Maximitid:
Andra åtgärder. Beskrivning:

m) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

n) Beslutet om förverkande bifogas intyget.

Underskrift av den myndighet som utfärdar intyget och/eller företrädare,
som bekräftar att intyget är korrekt:

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall)

BILAGA 3

Utkast till uttalanden i anslutning till rambeslutet

Uttalande från rådet i anslutning till skäl [15]

“Ett eventuellt införande av ytterligare ett instrument som behandlar återlämnande av egendom till dess rättmätiga ägare skall övervägas.”

Uttalande från rådet

“Rådet förklarar att bland de grundläggande rättsliga principer som det hänvisas till i detta rambeslut återfinns principer om demokrati, laglighet, jämställdhet, tankefrihet, yttrandefrihet, tryckfrihet samt mötes- och föreningsfrihet.”

Uttalande från rådet

“Definitionen i artikel 2 h garanterar att skälet för vägran i artikel [8.2 f] inte får hindra erkännande och verkställande av beslut om förverkande, om de straffrättsliga förfaranden som leder till ett beslut om förverkande innefattar både det förbrott som har begåtts i den utfärdande staten och den efterföljande penningtvätt som kan ha ägt rum på den verkställande statens territorium eller någon annanstans utanför den utfärdande staten. Genom att föreskriva att platsen för förbrottet i sådana fall är avgörande för att beslutet om förverkande skall erkännas och verkställas tjänar detta rambeslut sitt syfte utan att territorialitetsprincipen påverkas.”
